

KABİR ZİYARETİ SELÂM, DUA ve İBRET

عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ بُرَيْدَةَ عَنْ أَبِيهِ قَالَ: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يُعَلِّمُهُمْ إِذَا
خَرَجُوا إِلَى الْمَقَابِرِ... السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ
وَإِنَّا إِنْ شَاءَ اللَّهُ لِلْأَحْقُونَ أَسْأَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ.»

Süleyman b. Bür eyde'nin, babasından naklettiğine göre, Resûlullah (sav),
ashâbına kabristana girdikleri zaman şöyle söylemelerini öğretmişti:
“Selâm size ey bu diyarın mümin ve Müslüman olan sakinleri! Bizler de inşallah
size katılacağız. Allah'tan bize ve size afiyet dilerim.”

(M2257 Müslim, Cenâiz, 104)

عَنْ ابْنِ بُرَيْدَةَ عَنْ أَبِيهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
”نَهَيْتُكُمْ عَنْ زِيَارَةِ الْقُبُورِ فَرُورُوهَا فَإِنَّ فِي زِيَارَتِهَا تَذْكَرَةٌ.“

عَنْ مَالِكٍ عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ عَنْ عَطَاءِ بْنِ يَسَارٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ:
”اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ قَبْرِي وَثَنًا يُعْبَدُ اشْتَدَّ غَضَبُ اللَّهِ عَلَيَّ قَوْمٌ اتَّخَذُوا
قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ.“

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
”لَا تَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قُبُورًا وَلَا تَجْعَلُوا قَبْرِي عِيدًا وَصَلُّوا عَلَيَّ فَإِنَّ صَلَاتَكُمْ تَبْلُغُنِي
حَيْثُ كُنْتُمْ.“

İbn Büreyde'nin, babasından naklettiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: *“Ben size kabirleri ziyareti yasaklamıştım, artık onları ziyaret edin. Çünkü kabirleri ziyarette tezkire (ölümü hatırlatma ve ibret) vardır.”*

(D3235 Ebû Dâvûd, Cenâiz, 75, 77)

İmam Mâlik'in, Zeyd b. Eslem aracılığıyla Atâ b. Yesâr'dan naklettiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: *“Allah'ım, kabrimi ibadet yeri hâline getirme! Peygamberlerinin kabrini mescit hâline getiren ümmete Allah'ın gazabı şiddetli olur.”*

(MU419 Muvatta', Kasru's-salât, 24; HÜ1073 Humeydi, Müsned, III, 252)

Ebû Hüreyre'den nakledildiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: *“Evlerinizi kabirlere çevirmeyin. Kabrimi de ziyaret yeri hâline getirmeyin. Nerede olursanız olun bana salâvat getirin.*

Çünkü salâvatınız bana mutlaka ulaşır.”

(D2042 Ebû Dâvûd, Menâsik, 96–97; HM8790 İbn Hanbel, II, 367)

B

ir Medine gecesiydi. Yatağına uzanan Allah Resûlü (sav) bir süre sonra, yanı başındaki eşi Hz. Âişe'nin uyuduğunu düşünerek sakince dışarı çıktı. Ancak müminlerin annesi uyumamıştı. O da derhâl Hz. Peygamber'in (sav) peşine düştü. Efendimiz (sav) Bakî' Mezarlığı'na gitmişti. Orada epeyce bekledikten sonra üç kez ellerini semaya kaldırdı ve geri döndü. Allah Resûlü'nü takip eden Hz. Âişe ondan önce eve ulaştı ve tekrar yatağına uzandı. Ardından Allah Resûlü içeri girdi ve "Sana neler oluyor Âişe, nefes nefese kalmışsın!" dedi. Âişe, "Bir şey yok." dese de Allah'ın Elçisi bir şeyler olduğunun farkındaydı ve "Ya söylersin ya da lütuf sahibi ve her şeyden haberdar olan Allah bana haber verir." diyerek konuşması için eşine ısrar etti. "Annem babam sana feda olsun!" diyen müminlerin annesi, olanları anlattı. "Demek o gördüğüm karartı sendin." diyen Hz. Peygamber, eşinin kaygısını fark edince, "Allah ve Resûlü'nün sana ihanet edeceğini mi zannettin!" diyerek durumu izah etti. Allah'ın, Bakî' Mezarlığı'nda yatanlara dua edip istiğfarda bulunması emrini iletmesi için kendisine Cebrail'i gönderdiğini söyledi. Hz. Âişe de kabristana uğradıklarında nasıl dua edeceklerini sordu. Cebrail'in Resûlullah'a öğrettiğine göre, ölülerin diyarına uğrayan müminler, âhirete irtihal etmiş din kardeşleri için şu duayı okuyacaklardı: "Selâm bu diyarda yatan mümin ve Müslümanlara! Allah, bizim geçmişlerimize de geleceklerimize de rahmet eylesin. Bizler de inşallah sizlere katılacağız."¹

Âişe validemizin naklettiğine göre, Allah Resûlü, kendisiyle birlikte kaldığı her gecenin sonunda Bakî' Mezarlığı'na gidip bu duayı okumuş² ve inananlara da aynısını okumalarını öğütlemiştir.³ Böylece Efendimiz (sav) kabristanı sık sık ziyaret etmekle kalmamış, müminlere de bunu yapmalarını tavsiye etmiştir.

Diğer yandan kaynaklarımızda yer alan birtakım rivayetler, Hz. Peygamber'in kabir ziyaretlerini bir süre yasakladığını göstermektedir. "Ben size kabirleri ziyareti yasaklamıştım, artık onları ziyaret edin. Çünkü kabirleri ziyarette tezkire (ölümü hatırlatma ve ibret) vardır."⁴ buyuran Resûlullah'ın (sav) İslâm'ın ilk yıllarında kabir ziyaretlerine yasaklama getirdiğini ve daha sonra da bu hususta herkesi serbest bıraktığını⁵ görmekteyiz.

Kabir ziyaretiyle ilgili bu nebevî yasaklama ve ardından gelen ruhsat, tevhid inancının yerleşmesi süreciyle alâkalı bir durum olmalıdır. Yer-

¹ M2256 M2257 Müslim, Cenâiz, 103-104.

² HM25985 İbn Hanbel, VI, 180.

³ M2257 Müslim, Cenâiz, 104.

⁴ D3235 Ebû Dâvûd, Cenâiz, 75, 77.

⁵ İM1571 İbn Mâce, Cenâiz, 47.

yüzünde izleri neredeyse kaybolmuş olan tevhid inancı, Kur'an'ın nâzil olmasıyla birlikte yeniden yeşermiştir. Bu aşamada Peygamber Efendimiz putperestliğin izlerinin tamamen silinmesi için en küçük bir tavize bile müsaade etmemiştir. İşte bu endişeyle İslâm'ın ilk yıllarında kabir ziyaretini yasaklamıştır. Tevhid inancının yerleşmeye ve özümsemeye başlamasıyla birlikte bu yasak ortadan kalkmış oldu.

Efendimiz kabir ziyareti yasağını kaldırmakla kalmamış, “*âhireti hatırlatması*”⁶ ve bir “*tezkire*”⁷ yani ölümü hatırlatıp ibret almaya vesile olan bir öğüt olması gibi gerekçelere dayandırarak ümmetini kabir ziyareti konusunda teşvik etmiştir. Hiç kuşkusuz o (sav), bu teşvikle Müslümanların âhret inancını canlı tutmayı hedeflemiştir. Bunun da müminin sorumluluk bilincine olumlu yönde katkılar sağlayacağı muhakkaktır. En katı kalplerin dahi ölüm duygusu karşısında yumuşama eğilimi gösterdiği bir gerçektir. Kabristanlar, ölüm gerçeğinin yakinen hissedildiği mekânlardır. Bu açıdan bakıldığında kabirlere yapılacak ziyaretler her şeyden önce pişmanlık hislerinin harekete geçmesine vesile olacaktır. Kabir ziyareti esnasında dünya yaşamının geçici olduğu gerçeğiyle yüzleşen kişi, dünyevî zevk ve menfaatleri amaç edinen çabaların ne kadar anlamsız olduğunu yakından fark edecek ve bir an önce kendisine çeki düzen vermenin hesaplarını yapmaya başlayacaktır.

Kabir ziyaretinin sağlayacağı bu faydalar kadın erkek tüm Müslümanlar için büyük önem taşımaktadır. Bu umumî yararlarına rağmen özel olarak kadınları kabir ziyaretinden men eden birtakım hadisler⁸ câhiliye dönemine ait bazı bâtil inanç ve uygulamaların ortadan kaldırılmasına yönelik bir tedbir olsa gerektir. Hz. Peygamber'in eşi Hz. Âişe'nin, kardeşi Abdurrahman'ın kabrini ziyaret etmesi,⁹ yine Hz. Fâtıma'nın her cuma günü şehitlerin efendisi Hz. Hamza'nın kabrini ziyaret etmeyi alışkanlık hâline getirmesi¹⁰ bu hususta umumî bir yasaklama olmadığını göstermektedir. Ancak Hz. Peygamber (sav), cenaze merasimlerinde bağırarak ağlayıp sızlama ve ağıt yakma, yüzü tırmalayıp dizlere vurma gibi câhiliye dönemine ait¹¹ uygulamaları kesin olarak yasaklamıştır.¹² Hatta Medine'de kadınlardan İslâm üzerine biat aldığı sırada ölüye feryat etmeyeceklerine ve çığlıkla ağlamayacaklarına dair de söz almıştır.¹³

Bununla birlikte Resül-i Ekrem, Allah'ın, kullarının kalplerine yerleştiği merhametin bir tecellisi olduğunu söylediği¹⁴ hüznün gözyaşlarının sükûnet içerisinde dökülmesine ses çıkarmamış, bizzat kendisi de annesi-

⁶ T1054 Tirmizî, Cenâiz, 60.

⁷ D3235 Ebû Dâvûd, Cenâiz, 75, 77.

⁸ D3236 Ebû Dâvûd, Cenâiz, 76, 78; HM2030 İbn Hanbel, I, 230.

⁹ MA6711 Abdürrezzâk, *Musannef*, III, 570.

¹⁰ MA6713 Abdürrezzâk, *Musannef*, III, 572.

¹¹ M2160 Müslim, Cenâiz, 29.

¹² B1294 Buhârî, Cenâiz, 35.

¹³ B1306 Buhârî, Cenâiz, 45.

¹⁴ D3125 Ebû Dâvûd, Cenâiz, 23, 24.

nin kabrini ziyareti esnasında ağlamış ve etrafındakileri ağlatmıştır.¹⁵ Yas merasimlerinde ölçüyü kaçıranları ise uyarmıştır. Mute şehidi Ca'fer'in cenazesine yüksek seslerle ağlayıp feryat eden kadınları birkaç kez uyaran Allah Resûlü,¹⁶ Uhud Harbi'nde şehit düşen yakınlarına ağlayan Abdüleşheloğulları kadınlarını görünce, "Yok mu Hamza'ya ağlayacak kimse!" demiş ve bunun üzerine ensarlı kadınlar gelip ağlamışlardı. Ancak bu kadınların uzun süre ağlamaya devam ettiklerini gören Nebî (sav), onlardan evlerine dönmelerini ve bir daha ağlamamalarını istemiştir.¹⁷ Daha çok cenaze merasimlerinde sergilenen bu tutumlarla zaman zaman kabir ziyaretleri esnasında da karşılaşmak mümkün olmaktadır. Dolayısıyla aşırı duygusallığa kapılmayıp yüz tırmalama, diz dövme ve saç baş yolma gibi câhiliye âdetlerinden uzak durdukları sürece öğüt ve ibret almak maksadıyla kadınların da kabirleri ziyaret etmelerinde hiçbir sakınca yoktur.

Kabir ziyareti esnasında yapılması gereken ilk iş, ölüleri selâmlayıp tıpkı cenaze namazında dua ederken yapıldığı gibi onlar için Allah'a dua etmektir. Dinen de tavsiye edilen budur. Nitekim Yüce Allah, Merhamet Peygamberi'nden (sav) Bakî' Mezarlığı'nda yatan mümin kardeşleri için gidip istiğfarda bulunmasını istemiştir.¹⁸ Bu açıdan bakıldığında kabir ziyaretinin, alacağı selâm ve dualarla ölüyü de ilgilendiren bir yönü bulunmaktadır. Ayrıca Merhamet Elçisi'nin kabirde yatanlara hitaben, "Selâm size ey müminler diyarı! Size yarın verileceği vaad olunan şey verilmiştir. Sizler bekletiliyorsunuz. İnşallah biz de size katılacağız. Allah'ım! Bakî'-i Ğarkad'da yatanları bağışla!"¹⁹ buyurması, ölmüş müminler için bir dua olmasının yanında aynı zamanda ölüm gerçeği karşısında Peygamber duyarlılığının ve teslimiyetinin bir ifadesidir.

Bu duyarlılıkla kabirleri ziyaret edenler, ziyaretlerinin daha çok kendilerine fayda sağlayacağını ümit etmelidirler. Kur'an okurken tefekkür etmeli, kabirde yatanlarla ilgili hatıraları anımsadıkları kadar kendi hayatlarına dair gerçekleri de düşünerek ibret almalıdırlar. Kabir ziyaretini bir silkinme, uyanma, farkına varma ve yeniden başlama imkânı olarak görmelidirler.

Kabirler, ziyaretçileri için ölüm hissini zirve noktasına ulaştığı yerlerdir. Hadislerde Allah'a karşı gerçek anlamda hayâ duymanın gereği olarak da ifade edilen ölümü hatırlamanın²⁰ yol açacağı pişmanlık hissi, sorumluluk bilincinin gelişmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Bu gerçek göz önüne alındığında kabristanda Kur'an okumanın yanı sıra ölüm duygusu üzerinde yoğunlaşacak bir tefekkürün çok yararlı olacağını söyleyebiliriz.

¹⁵ M2259 Müslim, Cenâiz, 108.

¹⁶ B1299, B1305 Buhârî, Cenâiz, 40, 45.

¹⁷ İM1591 İbn Mâce, Cenâiz, 53.

¹⁸ M2256 Müslim, Cenâiz, 103.

¹⁹ M2255 Müslim, Cenâiz, 102.

²⁰ T2458 Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 24.

Dolayısıyla kabir ziyaretinde yokluk acısını tazelemenin ötesinde, âhireti hatırlama, nefis muhasebesi yapma ve kabirdekinin hâlini düşünerek ibret alma gibi bireyin dinî duygu ve yaşantısını olumlu yönde etkileyecek hususlar hedeflenmelidir.

Öteden beri toplumlara yön veren büyük şahsiyetlerin adına anıt mezarlar yapılması tüm kültürlerde yaygın bir uygulamadır. İslâm geleneğinde de bu tür şahsiyetlerin kabirleri tıpkı kendileri gibi ayrı ve özel bir ilgiye mazhar olmuştur. Kendilerine duyulan hürmetin bir işareti olarak onların mezarları üzerine “türbe” adı verilen yapılar inşa edilmiştir. Hiç kuşkusuz ki bu uygulamanın temelinde, Müslüman toplum üzerinde önemli etkiler bırakmış kanaat önderlerinin tesirlerini ve hatıralarını canlı tutma isteği mevcuttur. Neticede bedenleri yok olmuş olsa da türbeleri sayesinde onların mânevî kişilikleri canlılığını korumaya devam etmiştir.

Ziyaret olgusu açısından baktığımızda da bu şahsiyetlerin türbeleri, sıradan kabirlerden farklı işlevler icra etmektedirler. Mânevî önderlerin türbeleri, tarih boyunca din-toplum ilişkisinin devam etmesinde önemli bir rol oynamışlardır. Türbeler bugün de büyük ölçüde bu işlevlerini sürdürmektedirler. Bununla birlikte bu mekânların, zaman zaman din dışı uygulamaların merkezi hâline gelecek kadar suistimal edildiği de görülmektedir. Bu toplumsal vakianın, özellikle tevhid inancını zedeleyici unsurlar içermesi, kabir ziyareti ile birlikte türbe ziyaretine de dikkat çekilmesini gerekli kılmaktadır.

Sadece Allah’a ibadet etmek İslâm dininin özünü teşkil etmektedir. “Mescitler şüphesiz Allah’ındır. O hâlde Allah ile birlikte kimseye yalvarmayın.”²¹ buyuran Yüce Yaratıcı, mâbetlerde ibadet ederken bu tevhid ilkesine riayet etmemiz hususunda bizleri uyarmaktadır. Aynı şekilde, “Rabbim adaleti emretti. Her secde yerinde yüzlerinizi (O’na) doğrultun. Dini Allah’a has kılarak O’na ibadet edin.”²² âyeti, Müslümanlar başta olmak üzere Kur’an’a muhatap olan bütün insanlar için evrensel bir uyarı niteliğindedir.

Allah, kendisi dışında rab ve dost (velî) kılınan, kendilerine ibadet ve dua edilen meleklerin ve peygamberlerin de²³ kendisinin kulları olduğunu hatırlatmaktadır.²⁴ Kur’an’da, “Ey Meryem oğlu İsa! Sen mi insanlara beni ve annemi Allah’tan başka iki tanrı olarak benimseyin dedin?”²⁵ ve “Onlar Allah’ı bırakıp hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu Mesih’i rableri olarak kabul ettiler...”²⁶ gibi âyetler, Allah’a ortak koşmanın, câhiliye Araplarında olduğu gibi sadece cansız putlar vasıtasıyla değil Allah’ın en sevgili kulları

²¹ Cin, 72/18.

²² A’râf, 7/29.

²³ Âl-i İmrân, 3/80.

²⁴ Kehf, 18/102.

²⁵ Mâide, 5/116.

²⁶ Tevbe, 9/31.

aracılığıyla da söz konusu olduğunu ifade etmektedir. Kaldı ki, Nuh kavminin tapındıkları Ved, Suva', Yeğûs, Yeûk ve Nesr putları²⁷ da esasen her biri salih olan saygın kişilerin isimlerinden başka bir şey değildi. Bunlar öldükten sonra insanlar kabirlerinin yanında ibadet etmeye başlamışlar, aradan uzun bir zaman geçince de onları unutmamak için heykellerini yaparak onlara tapınır olmuşlardı.²⁸ Ayrıca İslâm öncesinde çeşitli Arap kabileleri tapınmak maksadıyla kendilerine özel putlar edinmişlerdi.²⁹ Şu hâlde insanlık tarihinde putperestliğin temelinde saygın kişilere duyulan aşırı sevginin yattığını ve bunların kabirleri başında yapılan ibadetlerin de putperestliğe geçişin önemli bir aşaması olduğunu söyleyebiliriz.

Son Peygamber'in (sav), "*Hıristiyanların Meryem oğlunu (İsa'yı) övmekte aşırı gittikleri gibi siz de beni övmeye aşırılık göstermeyin. Şüphesiz ki ben Allah'ın kuluyum. Onun için bana 'Allah'ın kulu ve resûlü' deyin.*"³⁰ uyarısı ve "*Allah'ım, kabrimi ibadet yeri hâline getirme! Peygamberlerinin kabrini mescit hâline getiren ümmete Allah'ın gazabı şiddetli olur.*"³¹ hadisi, geçmiş kavimlerin yaşadığı bu olumsuz tecrübelerden sonra onun (sav), ümmeti için duyduğu endişeyi ifade etmektedir. Allah Resûlü (sav) bu kaygısını ölümüne neden olan hastalığı esnasında da dile getirme ihtiyacı hissetmiştir. Müminlerin anneleri ve Habeşistan muhacirlerinden olan Ümmü Seleme ve Ümmü Habibe, Habeşistan'da gördükleri ve içinde resimler bulunan bir kiliseden (Maria Kilisesi) söz etmişlerdi. Nebî (sav) o esnada yüzünü kendisine ait siyah renkli ve nakışlı abasıyla örtüyor, ateşi yükseldiğinde tekrar açıyordu. Bu hâldeyken Son Peygamber Maria Kilisesi'ndeki ikonlara atfen, Yahudi ve Hıristiyanların yaptıklarından ümmeti sakındırmak için şöyle buyurmuştu: "*Onlar (İsrâilîoğulları), aralarında iyi bir insan vefat ettiğinde, onun kabri üzerine bir mescit inşa ederler ve bu mescitte o ölenlerin resimlerini çizerlerdi. Allah katında mahlûkatın en şerhileri işte bunlardır.*"³² Dolayısıyla Resûlullah'ın, kendi kabriyle alâkalı endişesi, geçmiş milletlerin tevhide aykırı bu tür uygulamalarından kaynaklanmaktadır. Bu hadisin başka varyantlarında Hz. Âişe'nin, "Peygamber'in bu uyarısı olmasaydı kabri açılırdı. Ancak onun ibadet yerine dönüştürülmesinden korkuldu." ifadesine yer verilmektedir.³³

Bir başka rivayette ifade edildiğine göre de Allah Resûlü, ölümünden beş gün önce, Yahudi ve Hıristiyanların söz konusu uygulamalarını kınadığı konuşmasında benzer bir biçimde ümmetini uyarmıştır.³⁴ Efendimiz (sav), bu hadislerinde kabirleri üzerine ibadet yerleri inşa edecek kadar, peygamberlerine saygı ve sevgide ölçüyü kaçıran geçmiş ümmetlerin tu-

²⁷ Nüh, 71/23.

²⁸ ZGS54 İbn Teymiyye, *Ziyâretü'l-kubûr*, s. 54.

²⁹ TT9/209 Taberî, *Câmiu'l-beyân*, IX, 209.

³⁰ B3445 Buhârî, *Enbiyâ*, 48.

³¹ MU419 *Muvatta'*, *Kasru's-salât*, 24; HÜ1073 Humeydi, *Müsned*, III, 252.

³² B427 Buhârî, *Salât*, 48.

³³ B1390 Buhârî, *Cenâiz*, 96.

³⁴ M1188 Müslim, *Mesâcid*, 23.

tumlarını kınamaktadır. Kabirlere doğru namaz kılınmaması yönündeki nebevî ikazlar³⁵ da Resûlullah'ın tevhid konusundaki hassasiyetini yansıtmaktadır. Kuvvetle muhtemeldir ki Hz. Peygamber (sav), kabrinin mescidin içinde yapılmasını bu yüzden istememiş ve naaşı Hz. Âişe'nin hücre sine defnedilmiştir.³⁶ Nitekim bu konuda başta sahâbe olmak üzere selef-i salihin, Peygamber'e selâm vermek istedikleri zaman kabrine sırtlarını dönüp yüzlerini de kibleye çevirecek kadar hassas davranmışlardır.³⁷

Kabir veya türbeler, insanların ibadet maksadıyla toplanmayı mutlak hâle getirdikleri bayram mekânlarına dönüşmemelidir. İslâm'da ibadet amacıyla topluca ziyaret edilecek mekânlar bellidir. Bunlar, Harem bölgesinde hac ibadeti için ziyaret edilmesi dinen meşru kılınan yerlerdir. Tüm Müslümanların gönlünde tartışmasız ayrı bir yeri olan Hz. Peygamber (sav), “Evlerinizi kabirlere çevirmeyin. Kabrimi de ziyaret yeri hâline getirmeyin. Nerede olursanız olun bana salâvat getirin. Çünkü salâvatınız bana mutlaka ulaşır.”³⁸ buyururken, başta kendininki olmak üzere kabirlerin ibadet ve bayram merkezleri hâline getirilmesini önlemek istiyordu. Sevgili torunu Hz. Hasan da bazı insanların dedesinin kabri başında toplanıp dua ettiklerini görünce bu hadisi hatırlatarak onları engellemiştir.³⁹

Hiç şüphesiz ki türbelerin toplumda ziyaret mekânları olarak rağbet görmelerinin sebebi, o türbelerde yatan velilerin şahs-ı mânevîleridir. Türbe civarlarındaki mânevî ortamın kaynağı da budur. Ne var ki özellikle bazı din istismarcılarının da etkisiyle bu mekânlar bâtil inanç ve hurafelerin yaşatıldığı merkezlere dönüştürülmekte ve böylece asıl fonksiyonlarından uzaklaşmaktadır. Neticede türbeler başta sağlık sorunları olanların olmak üzere ev, iş, eş, çocuk gibi istek ve duaları olan kişilerin umut bağladığı mekânlar hâline gelmektedir.

Günümüzde de sıkça rastladığımız üzere çeşitli maksatlarla türbe civarlarında kurban kesilmesi de İslâm'la hiçbir şekilde bağdaşmayan uygulamalardan biridir. Sevgili Peygamberimiz, câhiliye Araplarının, hayır sahibi ölmüşlerinin kabirleri başında kurban kesmelerini eleştirmiş, bu şekilde kurban kesmenin İslâm'da yerinin olmadığını kesin bir dille ifade etmiştir.⁴⁰ Dolayısıyla maksadı ne olursa olsun tevhid inancına hâle getireceğinden dolayı türbe başlarında kurban kesilmesi veya çeşitli dileklerin ve ihtiyaçların dile getirilmesi son derece sakıncalıdır. Müslümanların her namazın her rekâtında okudukları, “Biz ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz.”⁴¹ âyetinin yanı sıra, İslâm

³⁵ M2250 Müslim, Cenâiz, 97.

³⁶ FK4/263 Münâvî, Feyzu'l-kadır, IV, 263.

³⁷ İL1/200 İbn Kayyim, İğâsetü'l-lehfân, I, 200.

³⁸ D2042 Ebû Dâvûd, Menâsik, 96-97; HM8790 İbn Hanbel, II, 367.

³⁹ MA4839 Abdürrezzâk, Musannef, III, 71.

⁴⁰ D3222 Ebû Dâvûd, Cenâiz, 68, 70.

⁴¹ Fâtiha, 1/5.

Peygamberi'nin İbn Abbâs'a, "Bir şey isteyeceğin zaman veya yardım dilediğinde Allah'tan iste."⁴² şeklindeki nasihati de tevhid dinine bağlı her Müslüman için önemli bir düstur niteliğindedir.

Şu hâlde meşru ziyarette dirinin ölüye muhtaç olması, ondan bir talepte bulunması söz konusu olamaz.⁴³ Buna rağmen muteber hiçbir hadis kaynağında yeri olmamakla beraber, "İşlerinizde zorlandığınız zaman kabir ehlinden yardım dileyiniz." sözü, hadis adı altında yaygınlık kazanmıştır⁴⁴ hatta bazı türbelerin giriş kapılarının kitabelerine nakşedilmiştir. Ancak İslâm'ın tevhid düşüncesiyle bağdaşmayan bu tür olumsuzluklar, türbelere değer vermemek için gerekçe olarak görülmemelidir. Ne var ki yukarıda sözü edilen ve ifrata varan yanlış uygulamalara karşı türbe geleneğini tamamen reddeden, türbeleri şirk düşüncesinin yaşatıldığı mekânlar olarak gören bir başka aşırı yaklaşım yani tefrit de mevcuttur.

Sonuç olarak, kabir ziyareti ölümü ve âhireti hatırlattığı ve dolayısıyla sorumluluk bilincini geliştirdiği için dinen meşrudur hatta tavsiye edilmiştir. Ölülerin gömüldükleri yer anlamına gelen "makber" veya "kabristan" terimleri yerine, ziyaret edilen yer anlamına gelen "mezar(lık)" ifadesinin dilimize yerleşmiş olması, aslında bu tavsiyenin toplumumuzda nedeli özümsemişliğini ifade etmektedir. Ne var ki günümüz şehir yapılanmalarında mezarlıkların, çoğunlukla meskûn mahallerin oldukça dışında tasarlanması, bu nebevî tavsiyenin yerine getirilmesini güçleştirmektedir. Bu durumun da etkisiyle kabirlerin topluca ve yılın sadece belli zamanlarında ziyaret edilmesi alışkanlık hâline gelmiştir. Oysa Hz. Peygamber'in tavsiyesinde dile getirdiği âhireti ve ölümü hatırlayıp bundan öğüt ve ibret alma maksadının hâsıl olabilmesi için kabirlerin gerektiğinde fert fert ve daha sık ziyaret edilmesi gerekmektedir. Ayrıca kabirler ziyaret edilirken yokluk hissinin aşırı bir eleme dönüşmemesine dikkat edilmeli, acılar yerine iç hesaplaşmalar ve pişmanlıklar tazelenmelidir.

Tıpkı Sevgili Peygamberimizin (sav) yaptığı gibi kabirde yatanlara selâm vermek, onlar için istiğfarda bulunup dua etmek gerekir. Kabirlere nispetle yerleşim bölgeleriyle daha iç içe bulunan türbeler ziyaret edilirken de aynı duyarlılık gösterilmelidir. Ancak çok değerli şahsiyetleri barındırdıkları için türbeler, sıradan kabirlerden daha farklı bir ortamda ziyaret edilmelidir. Birçok bölgede türbeleri bulunan peygamber veya velî kulların arkalarında bıraktıkları eserler ve örnek hayat hikâyeleri yâd edilmeli, bu örneklikleri özümsemeye çalışılmalı, gelecek nesillere sağlıklı bir şekilde aktarma bilinci ve sorumluluğu ile hareket edilmelidir.

⁴² T2516 Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 59.

⁴³ ZGS17 İbn Teymiyye, Ziyâretü'l-kubûr, s. 17.

⁴⁴ Bkz. İbn Kemal Paşa, Erbaîn (Resâil içinde), s. 63; KH1/85 Aclunî, Keşfü'l-hafâ, I, 85.